

HARRY POTTER a KÁMEN MUDRCŮ

(projekt etické výchovy ve spolupráci se školní družinou)

Ve vestibulu školy a na chodbách v každém patře se objevují ohořelé pergameny s nabídkou projektu. Žáci se brkem a tuší začínají zapisovat v učebně 1. MNŽ. Zároveň nabídku projektu posílají realizátorky (Tereza Yesilyurt a Klára Mašátová) v elektronické podobě třídním učitelům s žádostí, aby ji rozeslali svým žákům. A projekt se opatrně rozjel...

Jak to všechno začalo? Na hodině etické výchovy si dvě kolegyně povídaly s dětmi o tom, jaký dárek od Ježíška jim udělal největší radost. A Tereza Yesilyurt celá nadšená řekla, že dostala návštěvu Příčné ulice v Londýně, a že to je úplně boží a že se strašně těší. Klára Mašátová zbystřila a řekla: „Ty jsi fanynka Harryho Pottera?“

A tak to všechno začalo.

První návrh projektu se objevil na papíře. Projekt musí být hodně výtvarný, divadelní, hravý, kouzelný! Hodiny a hodiny strávené vymýšlením, koukáním na film a čtením knihy. Za 14 dní je projekt na světě!

Děti musejí dostat dopis, měšec s penězi, za ty si nakoupí v Příčné ulici brk, tuš, notes, hábit a hůlku. Bude potřeba hodně materiálů.

Kde to seženeme? Kolik to bude stát? Kde na to vezmeme?

Kolik se asi přihlásí dětí? Kdo to všechno vyrobí? A jak?

A schválí nám to paní ředitelka? Schválila.

Řekla, že kdyby vyšlo jen z půlky to, co nabízíme, bude to skvělé.

Následují hodiny a hodiny strávené na internetu u všelijakých DIY videí, konzultace, shánění materiálů všeho druhu tak, aby cena odpovídala kvalitě. Nechceme žádné plastové šunty! Peníze musejí být kovové, husí brk pravý a měšec kožený!

Návrh rozpočtu. Děti si získané věci nechají, na projekt by mohly přispět. Systém pomocníků, kteří společně s námi věci vyrobí a zahrají si role v jednotlivých částech projektu, funguje. Hlásí se. Jsou skvělí. Hned od začátku. Mezitím přihlášených dětí stále přibývá... Situace se poněkud mění – takový zájem jsme nečekaly, ale těšíme se. S pomocníky plánujeme další akce. Tereza průběžně do tabulky zapisuje nové a nové zájemce, vybírá přihlášky a do žákovských knížek zapisuje každému příjem domluvených 500 Kč za projekt. Klára přes Fantasy obchod nakupuje další a další obálky a doma do noci tiskne každému studentu osobně na jméno jeho vlastní dopis.

S pomocníky si říkáme, že by bylo hezké, kdyby se přihlásilo tak 40 – 60 dětí včetně pomocníků. Realita je ale jiná. Za první dva dny se přihlásilo 20 dětí, konečné číslo je však mnohem vyšší... 128 dětí! Jsme trochu vyděšené, ale těšíme se a DĚKUJEME!

Dopisy z Bradavic

V jeden březnový pátek, na konci první vyučovací hodiny se ze školního rozhlasu rozezněla filmová melodie z Harryho Pottera a následovalo hlášení: „Zájemci o studium v Bradavicích, nechť se, prosím, dostaví v devět a tři čtvrtě na školní dvůr. Opakuji: Zájemci.....“

V 9.45h se hrnou davy dětí po schodišti na školní dvůr. Za dveřmi je čekají pomocníci.

Podle seznamu jsou děti posílány na konkrétní místa na dvoře k dalším pomocníkům, kde se řadí do zástupů podle tříd.

Přijít na školní dvůr o velké přestávce nebo odpoledne do družiny obvykle znamená pohled, až oči i uši přecházejí. Děti jsou v neustálém pohybu. Lezou po všech prolézačkách, kreslí na tabuli, hrají fotbal. Z toho vyplývá i značný hluk. Takové bylo i naše OČEKÁVÁNÍ.

REALITA však byla zcela jiná. Pomocníci, poučení o svých rolích přísných prefektů – starších studentů z Bradavic, sehráli své party skvěle. Budoucím studentům prvního ročníku zásadně vykali a v naprostém klidu, i když se za dveřmi tlačil dav, si je odškrtačovali v seznamu a posílali ke svým kolegům na určená místa na dvoře. Tam je stejně nekompromisně a stejně v klidu pomocníci řadili do zástupů. Neměli s tím nejmenší problém.

A tak se stalo, že když Klára s Terezou přišly na dvůr studenty přivítat, zůstaly stát v němém úžasu. Stovka dětí před nimi stála dokonale seřazená v zástupech podle tříd a v tichu, v němž by bylo slyšet spadnout špendlík, hleděla na Kláru s Terezou v napjatém očekávání věcí příštích.

Děti v určeném pořadí vcházely do suterénní učebny etické výchovy, po dobu trvání projektu nazývané "přístěnek pod schody".

A tam, po nějaké chvíli, zničehonic začaly létat dopisy. Oknem. Děti je chytaly a hledaly ten svůj. Když ho našly, počkaly ještě na ostatní spolužáky, domluvily si, kdo doručí dopis chybějícímu kamarádovi a za doprovodu prefektů odcházely do tříd. Dopisy byly doručeny i prefektům. Dokonce i profesorkám z Bradavic.

S prefekty se jednoznačně shodujeme na tom, že projekt musí být od začátku co možná nejvíc kouzelný. Litujeme, že neumíme kouzlit opravdu. Ale musí to tak vypadat!

Jak to tedy uděláme s těmi dopisy? Necháme je doručit poštou? A není to trochu nuda? Co objednat sokolníky? Ale to nám poněkud komplikuje množství přihlášených dětí. Co vytvořit ten efekt vířících dopisů, které vylétají krbem a poštovní schránkou jako ve filmu? Nemáme krb a ani schránka by nebyla efektivní, ale něčím je odněkud někam nafoukat... Nakonec přijdeme na nápad s fukarem na listí, co jej náš školník používá na dvorku. To se musí vyzkoušet! A tak si půjčujeme prodlužovačku, zapojíme fukar v suterénu, vytáhneme ho ven na ulici, přineseme pár prvně vytištěných dopisů a zkusíme je „foukat“ z chodníku oknem do suterénu. Funguje to! Tak to uděláme!

Jak přihlášených dětí stále přibývá, jsme nuceni pracovat neustále. Fantasy obchod, odkud bereme obálky a dopisní papír, je bohužel až v Ostravě, a na poslední chvíli nám to prostě doručit nestihnou, takže to bereme z pošty rovnou na kopírku a poslední obálky necháme zkopírovat. Pak je stříháme a slepujeme, aby se na ně stihl vytisknout text.

Zároveň musíme vyrobit první hábity pro pomocníky, kteří na dvoře budou už hrát svou roli prefektů a musíme jim taky vyrobit kolejničky (z omalovánek Harryho Pottera taky z Fantasy obchodu) a zalaminovat je, aby byl efekt co nejlepší.

A pořád musíme být krok napřed. Vědět, co bude následovat. Jak například děti prokážou svou totožnost v kouzelnické bance u Gringottových? Dopisem! Tak je do dopisu vložena věta, že dopis bude sloužit jako doklad ve zmíněné bance. Gringottovi budou za chvíli. Vyrobit 130 měšců nebude legrace. Už teď musí být vymyšleno, jak na to. A peníze už jsou objednané?

V inkriminovaný den se s pomocníky scházíme v 8:00 a na (snad už všechny!) vytištěné dopisy přidáváme pečeti.

Řadíme je podle tříd do krabiček od Mléka do škol, které snad byly vyrobeny přímo k tomu účelu. Nemáme moc času, je to trochu stres, projekt začíná a my si moc přejeme, aby bylo všechno perfektní. Kdyby na to byl čas, asi bychom měli trochu strach. Začátek je nejdůležitější! Neradi bychom u dětí ztratili body hned zkraje.

Ten den měli druháčci plánované divadelní představení. O své dopisy ale nepřišli. Byly jim doručeny do tříd, každému na jeho lavici, někdy i s peříčkem od sovy.

Počasí má smysl pro humor a snad přesně v devět a tři čtvrtě pěkně po anglicku vklouzne déšť. To nám poněkud komplikuje situaci, neboť barva z inkoustové tiskárny se na obálkách rozpouští. Taky na kabel prší, okno ze suterénu nejde otevřít, ach jo. Půjčujeme si od paní vrátné pytle do koše a všechno přikrýváme igelitem. Nakonec je všechno připraveno a Klára se jde

přivítat s dětmi, zatímco Tereza hlídá pomocníky u fukaru s dopisy. Po přivítání přibíhá Klára zpět k fukaru a ještě v šoku všem sděluje, jak děti stály na dvoře disciplinovaně a vzorně, jak Brumbálova armáda. To nám vlévá do žil nadšení. Klára zůstává s částí pomocníků u fukaru, Tereza vbíhá do suterénu a zkusíme si znamení, na které fukar spustíme.

A přicházejí děti. Z chodníku nic moc nevidíme. Navíc nesmí být vidět nás! To by bylo po kouzle. Čekáme na znamení. Spouštíme fukar. Dopisy začnou létat vzduchem. Jsou však navlhle a jejich let chvílemi připomíná spíš volný pád přímo za radiátor topení, kde je prefekti loví a podávají žádostivým dětem. Někdy dopisy létají ukázkově. Ať tak, či tak, o efekt je postaráno. Děti se zdají být nadšené, a tak i my máme velkou radost, jak nám ten projekt hezky začal.

Když už jsou děti zpátky ve třídách, doručujeme dopisy ještě prefektům a spřáteleným kolegům, kteří nám pomáhali. Terezka je smutná, že svůj dopis nedostala, ale Klára ví, že ho určitě tiskla. Dokonce dvakrát, protože v jejím tureckém příjmení samozřejmě udělala chybu. Nakonec se dopis najde – kde jinde – za topením.

S hrůzou si uvědomujeme, že nemáme skoro žádné fotky. A tak ještě rychle fočíme pomocníky v hábitech s dopisy v ruce, abychom měli vůbec nějaký důkaz, že se něco tak úžasného děje. Sem tam se vloudila chybička, některé dopisy byly vytištěny dvakrát, jiné dodatečně. Za chyby se omlouváme.

Plánů jsme měli mnoho. S čistým svědomím můžeme říct, že naprostou většinu jsme splnili. Ale jedno jsme nezvládli. Slíbili jsme rodičům, že je po každé části projektu budeme elektronicky informovat o tom, co se dělo, včetně fotek.